

[Vagn Bro.]

jeg med ret stor Ængstelse ser paa de mange forskelligartede Tidslængder, der vil blive sat i Fremtiden. Det er jo et Omraade, hvor der normalt ikke sker Appel, og jeg haaber derfor, at vore Underdommere, der i Virkeligheden paa dette Punkt bliver Højesteret, vil sørge for at fastsætte en ensartet Tidslængde.

Jeg skal endelig med Hensyn til de Betæneligheder, vi har, blot sige, at vi beklager meget Affattelsen af § 230 angaaende Utugt mellem Personer af samme Køn. Jeg ved, der er mange i vort Parti, som her maa overvinde en meget stor Betænelighed, men det sker altsaa for at kunne stemme for Lovforslaget i den Affattelse, det har faaet.

Jeg skal ikke omtale andre Punkter, som der kunde være Grund til at nævne. Jeg skal slutte med at sige, at naar vi nu staar overfor den nye Straffelovs endelige Vedtagelse her i Rigsdagen, er det givet, at paa adskillige Omraader kunde vi ønske den anderledes, men til Trods herfor nærer jeg ikke Tvivl om, at den Lov, der nu snart bliver Resultatet af Rigsdagens og mange andre Institutioners og Mænds alvorlige Arbejde, vil komme til at virke ikke alene langt mere tidssvarende, men ogsaa mere retfærdigt end den gamle Straffelov.

Som jeg tillod mig at gøre Rede for under første Behandling, er der baade en almen og en speciel Side ved denne vigtige Samfundsfunktion, den straffende. Ingen Sinde maa man glemme, at Forbrydelsen taler sit Sprog til os alle. Folket kender ikke Forbryderen, ham kender kun de specielle Dommere og andre Retsembedsmænd. Men Folket kender Forbrydelsen, Mordet, Voldtægten, Bedrageriet o. s. v. Den gamle Straffelov gik for vidt i sin generelle Opfattelse, det erkender vi, men en vis Ensartethed maa der til, om ikke Vilkaarlighed skal blive Følgen og den samfundsmæssige, generelle Prævention svækkes. Der er ej heller Tvivl om, at dette ikke paa noget Punkt forhindres ved denne Lov.

Men samtidig med at vi mener dette, tillader vi os for vort Vedkommende ogsaa at mene, at Straffeloven nu indeholder Grundlag for det, som virkelig skulde opnaas, nemlig at de unge og første Gang tiltalte kommer ind under en øget Forbedring, og at man først og fremmest søger at gøre dem, der er kommet ind under Straffeloven ved et første Gang begaaet Fejlgreb, til bedre, samfundsnyttigere Mennesker, medens man overfor dem, der vir-

kelig er Faren for Samfundet, de uforbederlige, de professionelle, viser Samfundets fulde Autoritet.

Dette er vor Hovedbetragtning, naar vi stemmer for denne Lov, og jeg er tilbøjelig til at tro i Modsætning til den ærede foregaaende Taler — jeg haaber, at det i Gerning vil vise sig, at vi begge vil kunne enes derom —, at dette Lovgivningsarbejde, selv om det maaske ikke kan staa i 64 Aar saaledes som Loven af 1866, dog indeholder en saa rationel Ordning af disse Forhold, at den vil kunne blive staaende gennem et langt Aaremaal.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen og udsætte Mødet. Det genoptages i Aften Kl. 7³⁰.

Mødet udsat Kl. 3⁵⁵.

Mødet fortsat Kl. 7³⁰.

Forhandlingerne genoptoges.

Jesper Simonsen: Saaledes som Stillingen i Øjeblikket er overfor det foreliggende af Landstinget vedtagne Straffelovforslag, kan vi gaa ud fra som en given Ting, at Straffeloven bliver vedtaget. Vi staar overfor Vedtagelsen af den Straffelov, som vi maa gaa ud fra bliver gældende for det næste Slægtled, thi selv om det skulde gaa saaledes, som et æret Medlem tidligere i Dag sagde, at man kunde ønske Ændringer i Straffeloven i en nærmere Fremtid, vil det jo kun være enkelte særlige Detailbestemmelser, som der kan blive Tale om at ændre. Hovedbestemmelserne i Straffeloven, dens bærende Principper, Straffelovens væsentligste Indhold vil utvivlsomt blive staaende for det kommende Slægtled, maaske for flere. Og det er ønskeligt, at det maa blive saaledes, thi Straffelovsbestemmelser bør ikke ændres alt for ofte; der bør være en vis Fasthed i Lovgivningen paa dette Omraade. Dette kræver den almindelige Tryghedsfølelse, kan man paa en Maade sige, overfor denne Lovgivning.

Det skal da straks siges, at det Straffe-